

Ґрунт розтираю: чи досить м'який і теплий?
Зиркаю в небо: чи добрі хмарки у небі?
Хай би упали потопом із висоти!
...Нині плюс десять. Думаю – як про празник:
танки не пройдуть, танки в полях ув'язнуть, –
і усміхаюсь недобре... та Бог простить.

19–21.03.2022

* * *

...А потім я кам'яню. О ні, мені не дарма, –
просто уже ні нервів, ні страху, ні сліз нема.
Шепочу сухими устами – аж шурхотить пісок –
без інтонації, без емоції – як про минулий сон:
сьогодні ще тиша, вночі був наліт, десь далеко, та чутно й тут, –
гляну в новинах, за кого свічку... якщо до новин не вб'ють.
А вб'ють... ну то що ж, іще душку одну Господь в небесі однесе.
А камінь на те і камінь – він витримає усе:
угору злетить, у вирву впаде, уклякне, в землю вросте,
укриється мохом, а потім зсередини зацвіте –
цвітом нев'янучим,
сйивом негаснучим,
чорним твердим вогнем,
на якому Господній храм аж до Сүду встоїть.
Бóроже, для отакої мене
у тебе немає зброї.

22–23.03.2022

* * *

Все нижче хмари, ширше береги,
частіші вирви і твердіша тиша.
А квітку, що проткнулась крізь сніги,
мов непокриту голову, колише

весняний вітер... Згадую ім'я
тієї квітки – аж зуміла вижить!
Гойдає пам'ять безіменне «я».
Гуде літак, перевертає тишу –

як пласт, що віком придавив віки,
як том, що з нього мертві сторінки
витрушують у землю рештки слова, –

і блискають на сонячнім ножі
«не рви», «не покидай» і «бережи» –
три лики повоєнної любові.

30.03 – 1.04.2022

*** * ***

Стріляла арта. Рушився собор.
Мовчала варта, що своє відстояла.
На ангелах в уже безкрилих строях,
здавалось, хрест поставив навіть Бог.

...Руїни снились. Чи руїнам снились
високі стіни, купол, вітражі,
і брама – там, де вже нема й межі,
й іконостас, вознесений на крилас,

і німби під ногами чорних зайд,
і пір'я голубине на холошах...
І Бог жахався, що вже й Він не може
ні уперед, ні вбік, ані назад, –

бо кляп... бо скотч... бо арта... бо у зграї –
сталеві крила... а любов – не щит, –
хіба що люДську лють благословить –
що не прощає й щік не підставляє.

3–5.04.2022